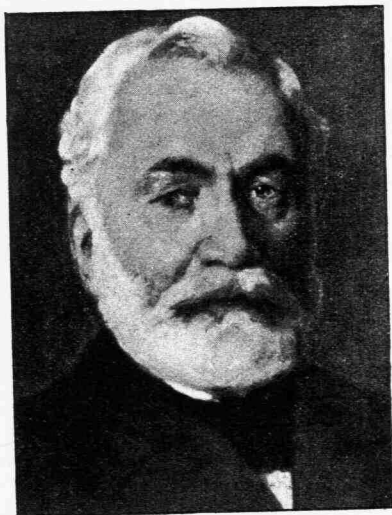

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΑΛΙΒΑΝΟΣ

(ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ)

Η ΠΑΡΝΑΣΙΣ απώλεσεν ἐν τῶν ἀγαπητοτέρων τέκνων της, τὸν ἀείμνηστον Λουκᾶν Καραλίβανον, θανόντα τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1898 καὶ κηδευθέντα δημοτελέστατα ἐν Γαλαξειδίῳ, τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ πατρίδι. ἔνθα μετενεχθεὶς ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἀνεπαύθη ἐν μέσῳ τῆς λατρείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν συμπολιτῶν του.

Ὡς ἄτομον, ὡς ἐπιστήμων, ὡς πολιτευτὴς ὁ αἰδίδιμος Καραλίβανος ὑπῆρξεν ἐξέχουσα φυσιογνωμία. Γεννηθεὶς ἐν Γαλαξειδίῳ τῷ 1816 καὶ ὑποστὰς, παῖς ἔτι, τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς περιπετειάς τῶν γυναικοπαίδων, τῶν φευγόντων τὴν μάχαιον καὶ τὴν ἀτίμωσιν τοῦ τυράννου, διήνυσε τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς ὑπὸ περι-

στάσεις δυσχερεστάτας, αἵτινες θὰ συνέτριβον καὶ θὰ ἀπεγοήτευον πάντα ἄλλον. Ἄλλ' ὁ Καραλίβανος ἦτο ἐκ τῶν σιδηρῶν ἐκείνων καὶ ἀκαταβλήτων φύσεων, αἵτινες οὐδαμῶς ἀποδελιῶσιν εἰς τὰ προσκόμματα καὶ τὰς ἀντιδράσεις, ἀλλὰ διὰ θελήσεως ἀτέγκτου τὰς ὑπερνικῶσι καὶ βυθίζουσιν ἐμπρός. Οὕτω ἀριστεύσας ἐν τῷ Γυμνασίῳ Ναυπλίου, καὶ τυχὼν ἀπολυτηρίου, ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἐπιδοθεὶς μετ' ἐνδελεχεῖας καὶ ζήλου ἀκαταπονήτου περὶ τὴν σπουδὴν τῆς Ἱατρικῆς. Γενόμενος διδάκτωρ διεφλέχθη ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ μεταβῇ δι' εὐρυτέρας μελέτας εἰς Εὐρώπην, ὅπως παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰς προόδους τῆς θείας τοῦ Ἀσκληπιοῦ τέχνης. Ἄλλ' ἔλειπον αὐτῷ τὰ ὑλικά μέσα. Οἱ συμπολιῖται τοῦ ἐκτιμῶντες τὰ ὑπέροχα προσόντα τοῦ νεοροῦ ἱατροῦ διηκολούνησαν αὐτῷ τὴν εἰς Ἑσπερίαν μετάβασιν, ὃ δὲ Καραλίβανος ἀνταπεκρίθη πλέον ἢ ἐπαξίως εἰς τὰς προσδοκίας των. Μετὰ διετὴ φοίτησιν εἰς τὸ ἐν Γοττίνγγη πανεπιστήμιον, μετέβη καὶ ἡσχέθη εἰς τὰς κλινικάς Παριτίων καὶ Βερολίνου, ἐφέλκυσας ἰδιαίτερος τὴν ὑπόληψιν τῶν διασήμεων καθηγητῶν του. οὕτω δὲ κατηρτισμένος μὲ ἄρτια ἐπιστημονικὰ ἐφόδια ἐπανεκάμφεν εἰς τὴν γενέτειραν, εἰς τὸ ἀγαπητόν του Γαλαξειδίον, ὅπως ἀνταποδώσῃ διὰ τῆς φιλανθρώπου ἀσχήσεως τοῦ ἐπαγγέλλματος τὰς πρὸς αὐτὸν θυσίας τῶν συμπολιτῶν του. Μολονότι δὲ ἡδύνατο νὰ ἀποκαταστῇ εἰς Ἀθήνας καὶ διαπρέψῃ ὡς ἱατρός, προσενεχθείσης αὐτῷ ἄλλως τε καὶ ἔδρας καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἐν τούτοις αὐτὸς, εὐγνωμονῶν καὶ πιστὸς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του, προεῖλετο νὰ παραμείνῃ ἐν Γαλαξειδίῳ, μεθ' οὗ συνέδεσε τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον του.

Ἐπὶ πεντήκοντα καὶ ἐπέκεινα ἔτη ἡσχικεν αὐτόθι τὴν ἐπιστήμην ἐπιδραφελεύων τὴν πολῦτιμον αὐτοῦ ἱατρικὴν ἀρωγὴν οὐ μόνον εἰς τοὺς ἐν Γαλαξειδίῳ καὶ τῇ λοιπῇ Παρνασίδι, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τῶν ὁμόρων ἐπαρχίῳν Στερεᾶς καὶ Πελοποννήσου δεομένους αὐτοῦ. Χιλιάδες πασχόντων εὗρον ἱακὴν παρὰ τῷ Καραλίβανῳ, ὅστις δὲν ἦτο μόνον ἱατρός εὐδόκιμος, ἀλλὰ καὶ ἀντιλήπτωρ φιλάνθρωπος καὶ ἀληθὲς πνευματικὸς. Εἰ καὶ βραδύτερον ὅ τε οἰκογενειακὸς καὶ πολιτικὸς αὐτοῦ βίος ἔσχε περιπετείας καὶ κυμάνσεις, οὐδέποτε οὐχ' ἦττον καθυστέρησεν εἰς τὰς ἱατρικὰς μελέτας, ἀλλὰ παρηκολούθει μετ' ἀφοσιώσεως καὶ ἔρωτος ἀκραίφνου τὰς ἐκαστοτε ἀνεליσσομένας τῆς ἱατρικῆς προόδους.

Ὡς πολιτευόμενος ὁ ἀείμνηστος Καραλίβανος διεκρίθη διὰ τὸ ἀκέραιον καὶ εὐσταθὲς τῶν φρονημάτων καὶ τοῦ χαρακτῆρος. Βδελυττόμενος τὴν φθοροποιὰν διὰ τὸ Κράτος καὶ τὴν κοινωνίαν συναλλαγὴν, οὐδέποτε ἐπέβη τὴν κυβέρνησιν, ἥς διετέλει ἀπὸ πεποιθήσεως

φίλος, πρὸς περίθλψιν παρλόγων ἀξιώσεων ὑπὲρ τῶν φίλων του, παρ' ὧν πολλάκις μάλιστα παρεξηγήθη. Τὰς πολιτικὰς καὶ προσωπικὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς ἐκτιμῶν ὁ αἰρίδιμος Κουμουνοδοῦρος προσήνεγκεν αὐτῷ τὸ χρυσοφυλάκιον τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἀλλ' ὁ Καραλίθναος ἀπεποιήθη παραχωρήσας τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἄλλων τὴν φιλοδοξίαν.

Δὲς ἐξελέγη δῆμαρχος Γαλαξειδίου, ἐστάλη δὲ καὶ ὡς πληρεξούσιος εἰς τὴν δευτέραν ἐν Ἀθήναις Συνέλευσιν. Ἐπὶ τριάκοντα δὲ καὶ ἑξ συνεχῇ ἔτη ἀντεπροσώπευσεν ἐν τῇ Βουλῇ τὴν ἐπαρχίαν καὶ τὸν νομὸν του ἐπιφανῆ κατέχων πάντοτε θέσιν καὶ τιμῶν τὸ ἐμπεπιστευμένον αὐτῷ βουλευτικὸν ἀξίωμα.

Ὁ θάνατος τοῦ Λουκᾶ Καραλιθάνου κατέλειπεν ὄντως κενὸν δυσαναπλήρωτον. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἡ ἐπιστήμη, ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία ἀπώλεσε διακεκριμένον καὶ φιλοπρόοδον σκαμπανέα· ἀλλὰ τὴν ὀδυνηρὰν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρὸς ἡθάνθη βχούτατα τὸ Γαλαξειδίον, τὸ ὁποῖον πνυδῆμως κηδεῦσхан τὸν πρόσφιλῆ νεκρὸν δὲν παύει νὰ λατρεύῃ τὴν ἄληστον καὶ ἐπίφθονον μνήμην του.

ΠΑΛΗΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΚΛΑΪΡΗ

ἈΠ' τῇ στιγμῇ ποῦ φάνηκες ἀνέλπιστα ἐμπρὸς μου, ἀλλάξανε στὰ μάτια μου καὶ οἱ ὠμορφιῆς τοῦ κόσμου ὥσάν νὰ τὰ ἐσκέπαζε πυκνὴ καὶ μαύρη σκέπη, δὲν βλέπουνε τὰ μάτια μου ὅ,τι ἡ καρδιά μου βλέπει. Τώρα ποῦ πρόβαλες ἐσὺ σὰν φωτεινὴ ἐλπίδα καὶ τὴν ψυχὴ μου φωτίσας, ἀλλοιῶς τὸν κόσμον εἶδα· τώρα πλὺ ὠμορφῇ ζωὴ ὁ κόσμος ἔχει πάρει· γλυκύτερα μοῦ φαίνεται πῶς λάμπει τὸ φεγγάρι, γλυκύτερα ἡ θάλασσα φιλεῖ τὰ ἀκρογιάλια, καὶ τ' ἀεράκι ποῦ περνᾷ ἀπ' τὰ λουλούδι' ἀγάλια, μὲ ξένη γλῶσσα μοῦ μιλεῖ καὶ μὲ γλυκομεθάει καὶ στὴ ψυχὴ μου ὄνειρα καὶ πόθους μοῦ ξυπνάει, ὄνειράτα ποῦ πλέκονται μὲ τ' ὄνομά σου μόνο καὶ μοῦ γλυκαίνουνε γι' αὐτὸ τὸν ψυχικὸ μου πόνο.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ